

но той мълчеше, гледаше ме разсѣяно, тжпо, долната му челюсть треперѣше.

— Какво правѣше, кажи де!

— Писувамъ...

— Какво писувашъ?

— Писувамъ...

Виждахъ, че той не иска да ми каже истината, и настояхъ по-силно. И ето Живко дойде по-близо до мене, лицето му стана сериозно, очитѣ му се разшириха, каточе виждаха нѣщо страшно, и ниско, почти шепнишката той започна:

— Дохождатъ, господинъ капетанъ, дохождатъ двама люге, страшни, захващатъ да ме удрятъ въ главата и вѣлятъ: писувай — и азъ писувамъ...

Той повѣрляваше една тайна, въ която не само вѣрваше, но и каточели виждаше онова, за което говорѣше.

Два-три дни следъ това Живко бѣше свободенъ и се ползуваше отъ почивката, която му бѣ дадена. Каточе нищо не бѣше се случвало съ него. Все тѣй тихъ, мълчаливъ и спокоенъ, ходѣше около заставата, мѣркаше се между високитѣ джбове въ гората.

Дойдоха по-спокойни дни и Живко отново зае своя постъ при портата. Спрѣхъ се веднѣжъ при него, видѣ ми се по-охраненъ, пободъръ, по-веселъ. Поискахъ да направя единъ опитъ за урокъ по службата.